

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/55/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200878
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5014200878.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: S.F., E., zastúpený: Ing. I.F., E., proti odporcovi: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline - Krajský dopravný inšpektorát, Kuzmányho 26, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-69/2011 zo dňa 11. júna 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/90/2014-42 zo dňa 11. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/90/2014-42 zo dňa 11. novembra 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline potvrdil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-69/2011 zo dňa 11. júna 2014, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina - Okresný dopravný inšpektorát č. ORP-P-120/ODI-2011-II zo dňa 25.03.2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným z priestupku, ktorého sa dopustil dňa 12.01.2011 v čase o 11.46. hod., keď viedol osobné motorové vozidlo zn. AUDI A4 po diaľnici D1 v km 28,5 - 32 smerom do Bratislavy, kde je rýchlosť jazdy obmedzená dopravnou značkou B 31a na 110 km/hod., kde mu bola nameraná rýchlosť jazdy 155 km/hod., 162 km/hod. a 167 km/hod, pričom prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy o 45 km/hod., o 52 km/hod. a 58 km/hod. Žalobca bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície, pričom nepredložil doklady predpísané zákonom a to vodičský preukaz, čím porušil § 4 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“) a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/

zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. mu bola uložená pokuta vo výške 300,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 9 mesiacov.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že zo strany prvostupňového správneho orgánu boli splnené podmienky na konanie v neprítomnosti obvineného z priestupku - žalobcu. Deň ústneho pojednávania bol vytýčený na deň 25.03.2011, keď sa žalobca nedostavil na toto pojednávanie bez náležitého ospravedlnenia, keď jeho ospravedlnenie nebolo doručené včas, napriek tomu, že bol zo strany správneho orgánu poučený o možnostiach a spôsobe ospravedlnenia sa z neúčasti na pojednávaní. Z predvolania na určený termín pojednávania boli zrejmé všetky skutočnosti, aby žalobca, ktorý sa dňom doručenia stal obvineným z priestupku, bol uzrozumený, o aké konanie vo vzťahu ku konkrétnemu priestupku, ktorý sa mu kladie za vinu, ide a o ktorom bude na ústnom pojednávaní prvostupňový správny orgán konať. Žalobca mal možnosť sa z neúčasti na ústnom pojednávaní ospravedlniť, ako aj bola mu daná možnosť sa k veci aj písomne vyjadriť, navrhnúť dôkazy, spochybníť dôkazy, ktoré sú obsahom priestupkového spisu a ktoré boli podkladom pre vydanie tak prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia. Skutočnosť, ktorú tvrdí žalobca, že 40 km prenasledoval cestného piráta, ho neoprávňovala na to, aby ho 40 km rýchlosťou vyššou než 110 km/hod. prenasledoval. Krajský súd uviedol, že žalobca procesný návrh na výsluch konkrétnych svedkov nepodal a týchto svedkov nenavrhol vypočuť a doplniť dokazovania ani v odvolacom konaní. Žalobca nazrel do administratívneho spisu dňa 16.08.2011, pred vydaním druhostupňového rozhodnutia, oboznámil sa s podkladmi rozhodnutia, a to prostredníctvom splnomocneného zástupcu a obsah spisu mu bol odovzdaný aj na vyhotovenom nosiči DVD. Objasňovanie iných priestupkov, resp. trestných činov nemajú vplyv na prejednávajúcu vec žalobcu

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Namietal, že súd prvého stupňa ignoroval vyjadrenia a doplnky žaloby zástupcu žalobcu na pojednávaní dňa 11.11.2014, nebral do úvahy rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/402/2011-177 a s ním súvisiaci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Sžd/11/2013. Na pojednávaní nezapísal do zápisnice vyjadrenia zástupcu žalobcu, ktoré podľa jeho názoru spochybňujú dôvody, o ktoré opiera výrok napadnutého rozsudku a neboli vykonané výsluchy svedkov, spolujazdcov žalobcu.

Namietal, že prvostupňový správny orgán vydal rozhodnutie dňa 25.03.2011 a na poštovú prepravu ho podal dňa 19.05.2011, z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že ústne pojednávanie sa nemuselo uskutočniť dňa 25.03.2014, ale aj neskôr. Uviedol, že predvolanie správneho orgánu zo dňa 28.02.2011 na deň 25.03.2011, fakticky doručené dňa 21.03.2011 neobsahuje poučenie o tom, že ak sa predvolaný subjekt nedostaví, bude správny orgán konať v jeho neprítomnosti. Namietal, že prvostupňový správny orgán neoznačil právny predpis, ktorý ukladá účastníkovi konania zaobstarat' si fax, aby sa mohol pomocou neho ospravedlniť z neúčasti, taktiež neoznačil právny predpis, podľa ktorého sa mal prísť ospravedlniť osobne na správny orgán. Poukázal na ustanovenie čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, z čoho podľa jeho názoru vyplýva, že poukazovania na to, že sa mal ospravedlniť faxom alebo osobne sú v priamom rozpore s uvedeným ustanovením Ústavy SR. Žalobca uviedol, že predmetné správne konanie nevyvolal, správny orgán začal správne konanie z vlastnej iniciatívy a žalobca sa o ňom dozvedel až dňa 21.03.2011 vo večerných hodinách. Dňa 22.03.2011 vyhotovil písomné ospravedlnenie, ktoré bolo dňa 23.03.2011 podané na poštovú prepravu a dňa 25.03.2011 doručené správne orgánu. Správny orgán ho však opatril prezentačnou pečiatkou s dátumom 28.03.2011. Dňom 25.03.2011 sa ospravedlnenie žalobcu stalo účinným voči správne orgánu prvého stupňa, a teda správny orgán bol povinný sa zaoberať týmto ospravedlnením pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia.

Žalobca uviedol, že v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu navrhol, aby boli

vypočuté ďalšie tri osoby, ktoré sa s ním viedli vo vozidle, tento návrh bol však zo strany správneho orgánu, ako aj správneho súdu ignorovaný. Poukázal na to, že vozidlo žalobcu sa po celý čas pohybovalo za vozidlom VW Passat, čiže toto vozidlo sa muselo pohybovať najmenej tak veľkou rýchlosťou ako vozidlo žalobcu. Žalobca prenasledoval toto vozidlo, keďže podľa jeho názoru ho pri svojej jazde ohrozilo. Podľa jeho názoru, ho policajti jazdici v predmetnom vozidle vedome provokovali, aby ich začal prenasledovať. Pokiaľ by sa boli správali v súlade so zákonom a pohybovali sa predpísanou rýchlosťou a neohrozovali by žalobcu, tak ani žalobca by sa nebol rozhodol ich prenasledovať. Z tohto dôvodu by mal byť rovnako ako žalobca postihnutý aj policajt, ktorý viedol vozidlo VW Passat.

Žalobca ďalej namietal uplatnenie fikcie doručenia na predmetné predvolanie na ústne pojednávanie konané pred správnym orgánom prvého stupňa. Poukázal na rozhodnutie krajského súdu č.k. 20S/402/2011-177, v ktorom sa správny súd zaoberal fikciou doručenia, avšak posúdil ju opačným spôsobom, ako v napadnutom rozsudku.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že v predmetnom konaní boli splnené zákonné podmienky pre konanie správneho orgánu v neprítomnosti obvineného a dňom doručenia predvolania na ústne pojednávanie dňa 05.03.2011 bol realizovaný prvý úkon správneho orgánu v konaní o priestupku žalobcu. Z predvolania na určený termín pojednávania boli zrejmé všetky skutočnosti, aby žalobca, ktorý sa dňom doručenia stal obvineným z priestupku bol uzrozumený o aké konanie vo vzťahu ku konkrétnemu priestupku, ktorý sa mu kladie za vinu, ide a o ktorom bude na ústnom pojednávaní správny orgán prvého stupňa konať. Žalobca mal možnosť sa z nariadeného ústneho pojednávania ospravedlniť. Podľa názoru žalovaného, tvrdenia žalobcu o nedostatočnom zistenom skutočnom stave veci správnymi orgánmi a porušení práva žalobcu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, práva navrhnúť dôkazy, klásť svedkom otázku, nie sú dôvodné. Žalobca sa do rozhodnutia žalovaného mal možnosť k veci písomne vyjadriť, mal možnosť podávať návrhy na vykonanie dôkazov aj v rámci odvolacieho konania. Obsahom odvolania žalobcu je spochybnenie vytýčenia termínu pojednávania a konanie a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v neprítomnosti žalobcu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 12.01.2011 o 11:46 hod. bola žalobcovi na diaľnici D1, smer Bratislava medzi 32 km a 28,5 km nameraná rýchlosť 155, 162 a 167 km/hod., pričom na danom úseku bola rýchlosť obmedzená na 110 km/hod. a žalobca nepredložil doklady predpísané zákonom, konkrétne vodičský preukaz. Uvedeným konaním žalobca porušil § 4 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. a naplnil tým skutkovú podstatu priestupku podľa § 22

ods. 1 písm. h/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. Správu o výsledku objasňovania priestupku žalobca odmietol podpísať. Ako vysvetlenie žalobca do predmetnej správy uviedol: „Nepredbehol som motorové vozidlo s ev. č. G., ktoré prechádzalo ten istý úsek diaľnice D1 takou istou rýchlosťou bez výstražnej signalizácie, na čom mám aj vytvorený videozáznam. Nedopustil som sa žiadneho priestupku. Nepredložili relevantný dôkaz o prekročení rýchlosti. Príslušníci Policajného zboru sa mi odmietli legitimovať a popreli mi právo na zákonného obhajcu, čo považujem za zneužitie právomoci verejného činiteľa. Polícia ma zastavila na odpočívadle, kde bránila prejazdu iným motorovým vozidlám, na čo sú aj svedkovia - vodiči tých áut. Vidím to ako hrubé zneužitie právomoci polície sa vyvážať po diaľnici 180 km/hod. a pritom tvrdiť, že majú na to nárok. Ja mám nárok uviesť videozáznam o ich šialenej jazde a to aj urobím, nakoľko ma mrzí, že sa takéto veci dejú za peniaze daňových poplatníkov.“

V obsahu priestupkového spisu sa nachádza Certifikát o overení Meradla priemernej rýchlosti vozidiel, výrobné číslo 1379 PL. Ďalej sa v spise nachádza Úradný záznam službukonajúceho policajta zo dňa 12.01.2011 o priebehu vybavenia priestupku. Predvolanie žalobcu zo dňa 28.02.2011 na ústne pojednávanie nariadené na deň 25.03.2011 za účelom pojednania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, spáchaného dňa 12.01.2011 na diaľnici D1 v úseku Trnava - Bratislava, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 21.03.2011. Ospravedlnenie z neúčasti na ústnom pojednávaní zo dňa 22.03.2011, odovzdané na poštovú prepravu dňa 23.03.2011, opatrené prezenčnou pečiatkou Okresného riaditeľstva PZ v Žiline s dátumom 28.03.2011. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 25.03.2011 bola predmetná zásielka žalobcu, obsahujúca ospravedlnenie z neúčasti na ústnom pojednávaní uložená na pošte, spolu s inými zásielkami, s tým, že predmetné zásielky si ich adresát (Okresné riaditeľstvo PZ v Žiline) mohol vyzdvihnúť pri priehradke pošty. Z „Úhrnného dodacieho lístku“ Pošta 912019 - Žilina 1 vyplýva, že dňa 25.03.2011 Okresné riaditeľstvo PZ A- Kuzmányho 26, P.O.Box 55 prevzalo uvedenú zásielku č. 76256062. Dňa 25.03.2011 bol piatok, pracovníčka z Okresného riaditeľstva PZ túto zásielku po prevzatí zapísala do doručovacej knihy a nakoľko nasledujúce dni boli sobota a nedeľa, až dňa 28.03.2011, tzn. v pondelok pracovníčka z Okresného dopravného inšpektorátu túto zásielku prevzala, čo potvrdila svojím podpisom, označila ju prezenčnou pečiatkou a odovzdala správnemu orgánu.

Z obsahu administratívneho spisu má najvyšší súd za preukázané, že žalobca dňa 12.01.2011 v čase o 11:46 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Audi po diaľnici D1 v km 28,5 - 32 smerom do Bratislavy, kde je rýchlosť jazdy obmedzená dopravnou značkou B 31a na 110 km/hod., kde mu bola nameraná rýchlosť jazdy 155 km/hod., 162 km/hod. a 167 km/hod., pričom prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy o 45 km/hod., o 52 km/hod. a 57 km/hod. Uvedené skutočnosti potvrdzuje priložené DVD a žalobca tieto skutočnosti vo svojich vyjadreniach ani nepoprel. Pri vykonávaní kontrole žalobca nepredložil doklady predpísané zákonom, konkrétne vodičský preukaz a túto skutočnosť žalobca taktiež vo svojich vyjadreniach nepoprel. Predvolanie na ústne pojednávanie, ktoré bolo nariadené na deň 25.03.2011, bolo žalobcovi reálne doručené dňa 21.03.2011.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania priestupku vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

Podľa § 16 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania priestupku vodič nesmie prekročiť najvyššiu dovolenú rýchlosť jazdy vozidiel určenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom v čase spáchania priestupku Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení účinnom v čase spáchania priestupku Priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až j), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti

cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. e), g) až i) možno uložiť pokutu od 150 eur do 800 eur a zákaz činnosti do troch rokov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 100 eur.

Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. občan je obvineným z priestupku, len čo správny orgán vykonal voči nemu prvý procesný úkon. Na takeého občana sa hľadí ako na nevinného, kým jeho vina nebola vyslovená právoplatným rozhodnutím.

Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostať na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. k úplným a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku prvostupňového súdu, s ktorými sa stotožňuje, dodáva:

K námietke žalobcu, týkajúcej sa pojednávania konaného dňa 11.11.2014, najvyšší súd uvádza, že v zápisnici z predmetného pojednávania sú zaznamenané prednesy zástupcu žalobcu, týkajúce sa dňa doručenia ospravedlnenia z neúčasti na ústnom pojednávaní na správnom orgáne nariadenom na 25.03.2011. Ďalej vyjadrenia zástupcu žalobcu, týkajúce sa motívu rýchlej jazdy žalobcu, ako aj sťažnosti podanej na Ministerstve vnútra SR pod č. ČVS: SKIS419BKOK-B-2011 zo dňa 20.01.2012. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol, aké ďalšie skutočnosti boli uvedené na predmetnom pojednávaní pred krajským súdom, ale neboli v zápisnici uvedené. Najvyšší súd preto vyhodnotil predmetnú námietku žalobcu ako neopodstatnenú.

Námietku žalobcu, týkajúcu skutočnosti, že ústne pojednávanie bolo vykonané dňa 25.03.2014 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo podané na poštovú prepravu dňa 19.05.2011, najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Lehota od vykonania ústneho pojednávania do dňa odoslania rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa žalobcovi bola primeraná, nevykazuje znaky nečinnosti správneho orgánu a nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke žalobcu, týkajúcej sa uplatnenia fikcie doručenia na predvolanie, najvyšší súd uvádza, že judikatúra ohľadom tejto otázky prešla určitým vývojom. V starších rozhodnutiach sa kládol dôraz na dôsledné uplatňovanie fikcie doručenia v zmysle § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a to tak, že ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel, bez ohľadu na skutočnosť, či predmetnú zásielku skutočne prebral. V neskoršej judikatúre sa najvyšší súd priklonil k posudzovaniu otázky doručenia v súvislosti s faktickým prebratím zásielky, bez uplatnenia fikcie doručenia, napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/101/2015 zo dňa 30.03.2016.

Žalobca v podanom odvolaní namietal, že v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu navrhol aby boli vypočítané ďalšie tri osoby, ktoré sa s ním viedli vo vozidle. Najvyšší súd preskúmal obsah administratívneho spisu, ako aj predmetného odvolania zo dňa 25.06.2011 na č.l. 23 a nasl. priestupkového spisu žalobcu voči prvostupňovému rozhodnutiu č. ORP-P-120/ODI-2011-II zo dňa 25.03.2011. Žalobca v predmetnom odvolaní namietal nezákonnosť vykonania ústneho pojednávania bez jeho prítomnosti. Okrem toho namietal ešte nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenie napadnutého prvostupňového správneho rozhodnutia. V texte odvolania nenavrhol vypočítanie ďalších svedkov, neuviedol mená svedkov, preto považuje najvyšší súd aj túto námietku žalobcu za neopodstatnenú.

Žalobcovi bolo dňa 21.03.2011 doručené predvolanie na ústne pojednávanie nariadené na deň 25.03.2011. Najvyšší súd uvádza, že žalobca mal odo dňa uloženia zásielky na pošte dňa 02.03.2011 vedomosť o uložení zásielky od odosielateľa Okresné riaditeľstvo PZ v Žiline. Žalobca bol dňa 12.01.2011 fyzicky prítomný pri kontrole vykonanej policajnou hliadkou na diaľnici D1 a k objasňovaniu priestupku podal aj dňa 12.01.2011 písomné vyjadrenie, čo potvrdil svojím podpisom. Žalobca musel mať z uvedených dôvodov vedomosť, že bude voči nemu začaté priestupkové konanie. Je právom každého jednotlivca, kedy si preberie jemu doručovanú poštu, avšak tým sa vystavuje riziku, aké nastalo v prejednávacom prípade, konkrétne krátkosti času medzi reálnym doručením predvolania (21.03.2011) a nariadeným pojednávaním (25.03.2011). Žalobca nemá povinnosť vlastniť fax, ani vybavovať úradné záležitosti osobne, avšak mal urobiť vhodné opatrenia smerujúce k ospravedlneniu jeho neúčasti na ústnom pojednávaní, ak mal záujem sa na ňom osobne zúčastniť. V predmetnom ospravedlnení žalobca len poukázal na svoje školské povinnosti, avšak nijakým spôsobom svoje tvrdenia nepreukázal. Ak by aj došlo ospravedlnenie správneho orgánu včas, tento nemusel vyhodnotiť predmetné ospravedlnenie ako dostačujúce v zmysle § 74 ods. 1 veta druhá zákona č. 372/1990 Zb., teda ako dôležitý dôvod, ktorý predstavuje náležité ospravedlnenie z neúčasti na ústnom pojednávaní a potrebu nariadenia ďalšieho ústneho pojednávania. Fyzické a právnické osoby majú nielen práva, ale aj povinnosti. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na klasické rímskoprávne pravidlo „vigilantibus iura scripta sunt“ (zákony sú písané pre tých, ktorí sa starajú o svoje práva), podľa ktorého sa ochrana poskytuje len tým subjektívnym právam, ktorých držiteľia o ne dbajú a aktívne ich vykonávajú a prípade porušenia vymáhajú. Táto zásada zdôrazňuje aj vlastné pričinenie o ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj účastník sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu a predpokladá, že účastník musí využiť prostriedky, ktoré mu poskytuje zákon a následne vykonať prípadné potrebné opatrenia, aby nedošlo k porušeniu jeho práv. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

Doručenie ospravedlnenia v deň konania ústneho pojednávania nemožno považovať za ospravedlnenie vykonané včas. Žalovaný odôvodnil postup pri preberaní predmetného ospravedlnenia a iných zásielok, preto námietku, resp. pochybnosť žalobcu o manipulácii s dátumom doručenia predmetného ospravedlnenia (28.03.2011) nemožno potvrdiť. Žalobcovi bolo doručené predvolanie na ústne pojednávanie, bolo mu oznámené, že bolo voči nemu začaté priestupkové konanie a zo strany správneho orgánu mu tak bola daná možnosť využiť svoje práva. Nemožno pričítať na ťarchu správneho orgánu, že žalobca svoje práva nevyužil. V predmetnom predvolaní bol žalobca poučený o možnosti uloženia poriadkovej pokuty, ako aj možnosti predvedenia. Zo zásady hospodárnosti konania podľa § 3 ods. 4 druhá veta zák. č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) vyplýva, že správny orgán prejedná vec bez zbytočného dokladu aj v neprítomnosti účastníka konania, ktorý sa bez vážneho dôvodu na prejednanie veci nedostavil. Najvyšší súd pre úplnosť poukazuje i na rozhodnutie č. Rs 122/2003 - rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2003 sp. zn. 4SŽ 98-102/02, v zmysle právnej vety ktorého dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 OSP môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Skutok bol spoľahlivo preukázaný nameranou rýchlou, ktorou išiel žalobca po úseku diaľnice D1. Prípadné výpovede svedkov, ktorých výsluch navrhoval žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu by podľa jeho vyjadrenia preukazovali motiváciu rýchlej jazdy žalobcu. Samotný žalobca potvrdil, že nameranými rýchlouami išiel z dôvodu prenasledovania vozidla idúceho pred nimi. Otázka vysokej rýchlosti motorového vozidla idúceho pred žalobcom nie je predmetom tohto konania. Žalobca má v zmysle vyššie uvedených ustanovení, ako účastník cestnej premávky, povinnosť dodržiavať predpisy, najmä maximálnu povolenú rýchlou, keďže práve nedodržanie maximálnej stanovenej rýchlosti môže značnou mierou ohroziť bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky a spôsobiť nenapraviteľné škody. Ani prípadné prenasledovanie cestného piráta, čo žalobca uvádzal ako motiváciu k svojmu skutku, ho neopravňuje na protiprávne konanie. Taktiež skutočnosť, ktorá sa stala v decembri 2009 v Považskom Chlmci, na ktorú poukázal žalobca nemá súvislosť s prejednáványm priestupkom žalobcu. Konanie vodiča, ktorý zrazil pani Z. S., tak ako to popisuje žalobca, nemožno ospravedlniť, avšak ani prípadné nevyšetrenie tejto nehody nemá súvislosť s konaním žalobcu dňa 12.01.2011 a ani ho neopravňuje k porušovaniu právnych predpisov.

Správny orgán náležitým spôsobom odôvodnil aj výšku uloženú sankcie, keď peňažná pokuta predstavuje jednu tretinu maximálnej sadzby a sankcia zákazu činnosti viesť motorové vozidlo mu bola uložená v spodnej hranici maximálnej sadzby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne správne, náležité odôvodnené s uvedením úvah, ktorými bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov, obsahujúce úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých vo veci rozhodol. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé tento záver spochybniť, preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok odvolací súd ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods.1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.